

fer ud, som om dette var et Land, der Trin for Trin gik sin aabenbare Undergang i Møde; men i saa Fald er det dog en Trøst, at de Tilstande, vi nu befinde os i, ere en Art af Forberedelse til det værste, for saa vidt der vanskeligt kan tænkes noget værre end det, vi nu leve i. Ogsaa i et erobret Land viser Folkets Stæbne sig jo deri, at Folkets Benge, Folkets Velstand og Bølfærd — dermed stales og vales der af ufaldede Hænder, og det viser sig derved, at Retsfærdigheden gaar sin Gang gennem Landet i et Stormløb, som den almindelige Følelse for Ret og Uret er langtfra i Stand til at følge.

Scharling: Jeg vilde meget have paaskønnet det Foredrag, den ærede første Taler (Vojfen) holdt, dersom det var blevet det eneste, der var fremkommet fra den Side, han repræsenterer. Jeg paaskønner, at han, i Stedet for at fordybe sig i Fortidens Strid, kastede Blikket mere ind paa Fremtiden, og hvad der kunde gøres for, ved et nogenlunde enigt Samarbejde at skabe saa gunstige Vilkaar for Fremtiden, som muligt. Men jeg tilstaar, at min Paaskønnelse deraf blev betydelig formindsket, da jeg saa, at han havde kunnet lade den førstnævnte Side af Sagen saa rolig ligge, fordi den vilde blive taget op af en følgende Taler med al den Bitterhed, hvorover dette ærede Medlem (Hørup) raader i Skiltringen af de nuværende Tilstande, en Bitterhed, der jo gik saa vidt, at han end ikke kunde se, at Tilstanden vilde blive forværret, dersom Danmark mistede sin Selvstændighed og kom under fremmed Nag. Jeg er herester meget i Ubished om, hvilken af de to ærede Talere der maaske betragtes som den egenlige Repræsentant for Flertallet i denne Sag, og de noget lyse Udgifter, som den første ærede Talers Udtalelser aabnede, ere i alt Fald blevne overordenlig formørkede ved de Udtalelser, som vi nys hørte; thi det blev jo fra den ærede sidste Taler gjort gældende, at en Finanslov paa Forhaand var umulig, og at der var saa overordenlig lidt Udgift til paa den øvrige Lovgivnings Omraade at faa Resultater af Arbejdet, at han nærmest skildrede de forestaaende 6 Maaneder som Vandring i en Trædemølle. Det forekommer mig i det hele, at den sidste ærede Talers Udtalelser vare alt andet end skikede til at berede Grunden for et enigt Samarbejde i dette Ting, og jeg skal derfor ogsaa afholde mig fra at inoebegaa disse Udtalelser i det enkelte, fordi ethvert Forsøg paa en saadan Smødegaaelse kun vilde gøre det Samarbejde, som jeg, lige saa vel som den første ærede

Taler, ønsker og haaber paa, vanskeligt og maaske umuligt. Kun eet Udsigtmint saa jeg i det ærede Medlems Foredrag. Efter den Opfattelse, han gjorde gældende af, hvad dette Ting har at gøre ved det foreliggende Finanslovsforslag, inoebder jeg en betydelig fortere Behandling af Finansloven, end vi have været vante til i de senere Aar her i Tinget. Naar den ærede første Taler sammen med at udtale Haabet om et alvorligt Arbejde, der kunde sætte gavnlige Frugter, udtalte sig noget mistroelig om de Resultater, der vare fremkomne af hidtidige Forsøg i den Retning, tror jeg dog, at det noget ligger i, at disse Forsøg have været mindre vel udførte. Det forekommer mig, at skal der være Tale om en virkelig alvorlig Forhandling og Arbejde i dette Ting, maa Tinget ikke saa lidt forandre den Arbejdsmaade, det har fulgt i de senere Aar; thi ellers vil Resultatet ganske sikkert blive det, som skildredes af den sidste ærede Taler. Det er ikke virkelig Forhandlingspolitik, naar man anvender en stor Del af Samlingen til endeløse første Behandlinger af Love, som derved aldrig naa at blive gjorte færdige i Udvalg, og særlig ikke, naar man anvender en meget betydelig Del paa endeløse første Behandlinger af private Lovforslag, om hvilke det paa Forhaand er givet, at de ikke i en uoverstuelig Tid lade sig gennemføre. Og det er ikke Forhandlingspolitik, naar man udtager nogle enkelte Lovforslag til Behandling og Fremme, fordi de omhandle Forhold, som interessere dette Tings Flertal, og fremme lokale Interessjer, som dette Tings Flertal er venlig stemt overfor; men derimod lader den store Mængde andre Lovforslag, der turde være fuldt saa vigtige for Samsundet i dets Helhed, ligge urørte. Jeg anser det heller ikke for et Tegn paa Forhandlingspolitik, naar man, som ogsaa er sket i de senere Aar, forvandler den af Grundloven foreskrevne eneste Behandling til en tom Formalitet. Det er kun Tidsspilde, naar man efter, at et Lovforslag er blevet behandlet i det andet Ting og sendt tilbage derafra i forandret Skikkelse, her ved eneste Behandling fører det ganske tilbage til den Skikkelse, hvori det forlod Tinget uden mindste reel Tillendegivelse af, at man vil søge Smødekommen, thi derved præsenteres dette Tings Affattelse af Lovene i alt Fald som et faktisk Ultimatum for det andet Ting, og det bærer ikke Bejen for Forstaaelse i et Fællesudvalg. Allermindst betragter jeg det som en virkelig Forhandlingspolitik, naar man behandler Finansloven saa længe i dette Ting, at der ikke bliver Tid til en Forhandling mellem Tingene, ja stundom end ikke Tid til blot og bar Be-